

זה הדבר

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 43, 6 בנובמבר 2019

הכחשה והשתקה

דבריו של גנץ בעצרת רבין - ביטוי לערפל שזורה מחנה השלום הציוני

נוספים וחשובים מכל המפלגות, לא נהסס להכות ביד פלדה את ידו של כל אויב מדרום או מצפון מקרוב או מרחוק, אך באותה מידה לא נהסס ללחוץ את ידיהם של מנהיגי מדינות אויב אשר יחליטו לראות בנו ידידים ושותפים לאתגרים הביטחוניים, הכלכליים והחברתיים של אזורנו". מנהיגי מדינות אויב? להושיט יד? בשביל מה? הרי גנץ אינו מציג תכנית כלשהי לשלום עם הארצות הערביות. ומה לגבי העם הפלסטיני הנמק תחת הכיבוש זה עשרות רבות של שנים? אף לא מילה.

גנץ סיים את נאומו כשחזר על דברים שאמר רבין לפני חתימת הסכם השלום עם ירדן, אבל בנוסח שונה לחלוטין: "אני, רא"ל במילואים בני גנץ, חייל בצבא ההגנה לישראל, אני ששלחתי והובלתי חיילים לימים של מלחמה ולפעילות בימים של שלום ושקט, אומר לכם, אנחנו יוצאים היום למאבק החשוב ביותר - המאבק על שלום הבית". כמעט מיותר לציין שאצל רבין זה נוסח אחרת: "המאבק על השלום", הוא אמר.

נדמה שהעצרת שנערכה במוצ"ש, תוך החרמת נציגי הרשימה המשותפת (הסיעה השלישית בגודלה בכנסת!), מפלגת העבודה והמחנה הדמוקרטי, שלא הוזמנו לנאום, היא שלב נוסף בהחנקת המאבק על השלום. לדיווח על העצרת, שפורסם למחרת ב"הארץ" (3.11), צורף צילום של חומר הסברה שחילקו פעילי חד"ש, שכותרתו הייתה - "איך עושים שלום?". זו הייתה תרומה חשובה ליום הזיכרון. גם במלאות 24 שנה לרצח רבין יש לשוב ולומר: לא יהיה שלום ללא הפסקת הכיבוש, ללא פירוק ההתנחלויות, וללא הקמת מדינה פלסטינית עצמאית בצדה של ישראל.

רבבות, ביניהם צעירים רבים, השתתפו במוצ"ש בעצרת שנערכה בכיכר רבין לציון 24 שנים לרצח ראש הממשלה יצחק רבין בידי המתנקש מן הימין הקיצוני, יגאל עמיר.

הנאום המרכז בעצרת, יו"ר כחול לבן ח"כ בני גנץ, אמר בפתח דבריו: "יצחק רבין נרצח בגלל הפלגנות, ההסתה והשנאה. 24 שנים אחרי, יצחק רבין כבר לא אתנו. אבל לצערנו ולבושתנו, ההסתה מרימה שוב את ראשה המכוער, הפלגנות הופכת אותנו זרים האחד לשני, והשנאה הפכה שוב נשק מסוכן בידי פוליטיקאים חסרי גבולות".

הוא הוסיף: "השנים האחרונות הוכיחו לנו שההסתה אינה שייכת למחנה או למגזר פוליטי". לדברי גנץ, "חובתם של מנהיגים מהימין, המרכז והשמאל לשים סוף למי שלשונם אינה יודעת מעצור. זוהי חובתי, זוהי חובתם של מנהיגי הליכוד, חובתם של ראשי הציבור הדתי לאומי, חובתם של מנהיגי השמאל וחובתם של מנהיגי הציבור הערבי".

מצער היה לשמוע דברים אלה מפיו של מי שמתיימר וחפץ להנהיג את המדינה. רבין לא נרצח "בגלל ההסתה".

ההסתה הייתה ביטוי להתנגדות למהלכים שנקט רבין בכיוון לשלום ישראלי-פלסטיני. ההסתה הגיעה מהמתנחלים ומרבניהם, מהפוליטיקאים של הימין, ובראשם בנימין נתניהו, הממשיך ללא הפסקה בהסתה מאז ועד היום. מנהיגי הציבור הערבי הנקראים, מפי גנץ, לגנות את ההסתה, הם הקורבן שלה ולא מחולליה.

גנץ התמיד במסע ההכחשה לסיבות לרצח רבין, והדגיש בעצרת: "אני וחבריי להנהגת כחול לבן, יחד עם שותפים

מכתבים למערכת

טרם נלמד הלקח מאירועי 2000

אירועי אוקטובר 2000, בהם הרגו כוחות הביטחון 13 בני אדם ופצעו עשרות נוספים, היו בבחינת צלצול השכמה לחברה הישראלית. לאחר עשרות שנים בהן הזניחו קובעי המדיניות את הטיפול בחברה הערבית, התנפץ לרסיסים האתוס על פיו מדינת ישראל שואפת לשמור על איזון נאות בין קיום בית לאומי לעם היהודי, לבין מתן שוויון זכויות והזדמנויות מלא לאזרחיה הלא יהודים. דו"ח ועדת החקירה, בראשות השופט תיאודור אור (2003), הצביע על כשלים מהותיים של ממשלות ישראל לדורותיהן, כמו גם על הצורך לשקם את האמון שבין הממסד הישראלי לבין הציבור הערבי. בחודש שעבר מלאו 19 שנה, כמעט שני עשורים, שחלפו מאז האירועים העקובים מדם, אולם בשטח לא נראה שיפור משמעותי. הכמיהה של הציבור הערבי להשתתף בחיים הציבוריים והכלכליים בחברה הישראלית הייתה ונתרה גבוהה, אך נראה שאין פרטנר מצד הממסד הישראלי. אי השוויון וההדרה של אזרחי ישראל הערביים ניכרים בכל תחום של החיים הציבוריים: בהשכלה, בתרבות, בחינוך ובבריאות. לא בכדי מקבלים מיטב המוחות של החברה הערבית את הכשרתם המקצועית באוניברסיטאות בירדן או באירופה, ולא באוניברסיטה העברית או בטכניון. המציאות בשטח אינה מנותקת מן הזירה הפוליטית.

במציאות בה ישיבתן של חד"ש והמפלגות הערביות בקואליציה נחשבת טאבו; בה ראש הממשלה "מאיים" במעורבות הפוליטית של האזרחים הערבים כסיסמת בחירות; כאשר רבני ערים קוראים לתושבים שלא להשכיר דירות לאזרחים ערבים מבלי לחשוש מפני אובדן משרתם; וכאשר חוקי יסוד מועברים ללא כל ניסיון ליצור שיח עם נציגי הציבור הערבי – אובדן האמון של הציבור הערבי במערכת הפוליטית ובמנהיגיה אינו מפתיע.

השיח המקטב וחסר המעצורים, המאפיין חלקים משמעותיים במערכת הפוליטית, מחלחל בהדרגה גם אל הציבור, יהודים וערבים כאחד. הגם שרוב הציבור עדיין מאמין בדו-קיום, לחלקים הולכים וגדלים ממנו נוח להביע בפומבי עמדות השוללות דו-קיום ויוצרות דה-לגיטימציה.

הציבור הישראלי ומנהיגיו מתעלמים מהסכנה. היעדר שוויון עלול להוביל להתפרצות מחודשת, בדומה לזו שהתרחשה באוקטובר 2000 – אך בימים אלה התוצאות עלולות להיות קשות וחריפות אף יותר. ממשלת ישראל חייבת לפעול בכל האמצעים והזירות לקיום שוויון אזרחי ופוליטי מלא לאזרחי ישראל הפלסטינים, ובכלל זה מיצוי הדין עם אלה הקוראים להדרה, לגזענות ולפגיעה בדו-קיום בין האוכלוסייה היהודית לאוכלוסייה הערבית. על הממשלה לעשות זאת במקביל לניהול דיאלוג כן ושוויוני עם ההנהגה הערבית, במטרה למצוא פתרונות משותפים, אמיתיים וארוכי טווח.

ותם רוזנר

מנהל מחלקת תושבי ישראל, רופאים לזכויות אדם

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

איראן זה כאן

"הרמטכ"ל אביב כוכבי אסף עיתונאים כדי לשכנע אותם בנחיצות הגדלת תקציב הביטחון בעוד מיליארדים רבים. אלה התוצאות: 'כוכבי בהתבטאות חריגה: המצב מתוח ושברירי', נכתב מעל הכותרת הראשית של 'ישראל היום'. 'הרמטכ"ל מזהיר: סיכוי לעימות בצפון ובדרום', נכתב בכותרת הראשית עצמה. כותרת המשנה חוזרת בפעם השלישית: 'רא"ל כוכבי מתריע: אויבינו אינם מעוניינים במלחמה, אך תיתכן הידרדרות'. אישור תוספת המיליארדים לתקציב הביטחון אינו המוטיבציה היחידה ליצירת אווירה של מצב חירום. לא רק בקריה אלא גם בכלפור מעוניינים בהלמות תופי טס-טס. נתניהו החל לשווק אווירה כזו קצת לפני הבחירות, כחלק מקמפיין הגעוואלד המסורתי, והמשיך בכך אחרי הבחירות כחלק מקמפיין ממשלת האחדות (שלפני הבחירות נשבע שלעולם לא יצטרף אליה). לכן 'ישראל היום' הוא העיתון שמדגיש יותר מכל את הפרשנות המבהילה לדברים של כוכבי, שמובאים בשער ליד כותרת כמו 'בלי בלוק הימין, לגנץ אין ממשלה', ציטוט שלא מיוחס לאף אחד, כנהוג בעיתון, ומשרת אותה מטרה".

(שוקי טאוסיג, "העין השביעית", 25.10)

דב כבר לא חבר של ערוץ 7

"בנוסף לפולחן האישיות, משמש הסרט 'החבר דב' גם כתעמולה בלתי מסוננת למפלגות הערביות ולעמדות השמאל הקיצוני. חנין, שניחן ברהיטות יוצאת דופן ובנפש לירית, מקבל דקות מסך ארוכות לפרוש את משנתו, לנאום את נאומיו, להתנצח עם יריביו וכמובן לצאת הכי צודק בעולם". (ערוץ 7, 24.10)

רוכשים השכלה: המחירים אצלנו ללא תחרות

"המחיר של המכללה הבינתחומית בהרצליה נמוך בהשוואה למחיר השכלה גבוהה פרטית בעולם".

(פרופ' אוריאל רייכמן, בעליה של הבינתחומית, וויינט, 26.10)

אופטימיות זעירה

"אני לא רואה איך מרצ יכולה להתמודד בבחירות הבאות ולהמשיך את דרכה הפוליטית. היא צריכה להיות בקואליציה עתידית. אנחנו 20 שנה מחוץ למערכת הזו וחייבים להתחיל לחשוב איך אנחנו בפנים. אסור לנו לפסול שום הצעה. אני לא פוסל את ליברמן בממשלה. בכלל לא. אני אומר לך שמרצ צריכה לעשות הכל בכדי להיות בתוך הקואליציות הבאות. אנחנו לא יכולים לחיות כל החיים כאנשי אופוזיציה".

(ח"כ לשעבר עיסאוי פריג, מראשי מרצ, 'מעריב', 26.10)

איווט: אז תנסה אולי עם מרצ? הרי פריג' מוכן

"האשמות הליכוד ונתניהו נגד ישראל ביתנו, שלפיהן אנו פועלים בשיתוף פעולה עם איימן עודה והרשימה המשותפת כדי לסלק את נתניהו מהשלטון, הן תוצאה של היסטריה ואובדן עשתונות".

(ח"כ אביגדור ליברמן, 'מעריב', 27.10)

העירייה רוצה להפריט שירותים, ההסתדרות תומכת

הישג במאבק עובדי הטיאוט בירושלים

העובדים של חד"ש. בזכות ההפגנה, הנושא עלה לדיון במועצת העיר ואף בהנהגת ההסתדרות הארצית. ירושלים היא אכן עיר מלוכלכת מאוד, אך לא בגלל עובדי הטיאוט, כי אם בגלל שחיתות ניהולית שפשתה במנגנוני העירייה המנצלים את העובדים. ירושלים זקוקה לצמצום משמעותי בהיקף הפסולת המיוצרת, אך הפחתה זו מנוגדת לאינטרס של מפריטי שירותי התברואה. העסקה קבלנית איננה פתרון: העיר רק תהיה מלוכלכת יותר ומוצפת בפסולת. תושבי העיר זקוקים למערכת תברואה ציבורית חזקה, אשר מכבדת את עובדיה ופועלת לסביבה עירונית בת קיימא. בניגוד לטענת בונפיל, שירותי ניקיון מופרטים כבר קיימים בעיר מזה שנים, במזרח ירושלים הכבושה. המציאות מראה כי המצב התברואתי בה הוא קטסטרופלי, ותושבי מזרח העיר מטילים את האשמה לכך באופן בלעדי על הקבלנים המנסים למקסם את רווחיהם על חשבון רווחת הציבור והעובדים. כיום, העירייה ממיינת את תקני העובדים כך שמרביתם מועסקים במערב העיר, ומנצלת את חוסר היכולת החוקית של עובדי התברואה בעירייה, שמרביתם ממזרח ירושלים הכבושה, להתאגד עצמאית. חד"ש ירושלים תפעל יחד עם העובדים ותצטרף כוחות נוספים כדי למנוע את הגזרה. כולנו נצטרף למחאות הבאות, עד לביטול ההפרטה.

אורן פלד

לאחר מחאה ציבורית, החליטה הנהלת עיריית ירושלים שבוע שעבר לדחות את פיטוריהם המתוכננים של כ-250 עובדים, המועסקים בניקיון רחובות העיר בתנאי עבודה מחפירים.

עוד לפני החגים קיבלו כחמישים עובדי תברואה בעיריית ירושלים מכתבי פיטורים בהסכמת ועד העובדים. יו"ר מרחב ירושלים בהסתדרות, דני בונפיל, התייחס למהלך בביטול, ובשיחה עם כתב המקומון "כל העיר" טען כי "הליך פיטורי עובדים זמניים זה משהו שקורה בשגרה".

מול ההחלטה האכזרית של הנהלת העירייה, והאטימות של ועד העובדים וההסתדרות, קמה התארגנות עצמאית של עובדי אגף התברואה בשם "למעננו", בהובלת שי נקר. פעילי "למעננו" הזהירו, כי מעבר לפיטורי העובדים, זה ראשיתו של מהלך הפרטה שייסכן את מקום עבודתם של מאות עובדי טיאוט בירושלים ואת אגף התברואה כולו.

לאחר החגים, עלה המאבק של ההתארגנות "למעננו" מדרגה. אך בונפיל לא שינה את עמדתו ודבק בתמיכתו בהפרטה. בתגובתו ל"כל העיר" אמר: "הסכמתי [להפרטה]... עשיתי סיור וראיתי שיש עובדים שמתבטלים. מעבר לכך, שירותי הניקיון הופרטו בכמעט כל הערים בישראל – ירושלים היא בין האחרונות. בסך הכל התחלנו בתהליך הפרטה של שירותי הטיאוט. ... בגלל הטיאוט הידני ירושלים מלוכלכת והמהלך הזה מתבקש". נציג המעסיקים לא יכול היה לומר זאת טוב יותר: מדובר בהתעשרותם של קבלנים על חשבון הקופה הציבורית!

התקינה לעובדים בשירותי ניקיון הרחובות בירושלים עומדת על כ-120. אך בפועל, מועסקים בין 65 ל-70 עובדים בסך הכל. עליהם מוטלת עבודה בלתי אפשרית, לעיתים בחצי משרה. העובדים החרוצים הם שנאלצים לשאת בנטל הקשה. העירייה טוענת כי הסיבה להפרטת השירותים היא "תקציבית" – קרי מחסור באמצעים. אך לפתע, במכרז המוצע להפרטה, הציעה העירייה תקן ל-140 עובדים. נשאלת השאלה: איך ייתכן שאין לעירייה תקציב להעסקת 120 בהתאם לתקן, אך יש תקציב לכ-140 עובדים שמשכרם יגבו המעסיקים הפרטיים יותר מ-17%, שהם כמאה אלף שקל בחודש? כיצד יכולה העירייה לטעון שמהלך ההפרטה היקר הזה, במסגרתו יגיע סכום עצום לידי מספר מצומצם של בעלי הון, הוא אינטרס ציבורי?

מהלך ההפרטה עלול לייקר את הוצאות העירייה בסעיף זה פי 4. אולי כדאי לשאול את חברו של בונפיל, איש הימין וראש העיר משה ליאון, שיו"ר ההסתדרות תמך בו ואף סייע להיבחרו, למי הוא מתכוון להעניק את המכרז?

במחאה נגד ההפרטה וסכנת הפיטורים הממשית הנשקפת לאלפי עובדי ענף התברואה, הפגינו עובדי הטיאוט בשבוע שעבר (28.10) בכיכר ספרא מול בניין העירייה, ואנחנו – פעילי חד"ש ומק"י בירושלים – הצטרפנו אליהם. על המחאה תצפתו מפקחי ניקיון, מהלך שנועד להטיל אימה על העובדים המשתתפים בהפגנה.

המשתתפים טענו בפנינו כי קיבלו איומים ונאמר להם מפורשות שלא להשתתף בהפגנה, שמא יפוטרו. מדובר בעובדים קשי יום המועסקים בחצי משרה, אשר חלקם נאלצים לקבץ נדבות לאחר יום העבודה, שביקשו לזעוק נגד העוול האיום. חיקונו אותם בנוכחותנו ובסיוע פורום זכויות

גם בחיפה רוצים להפריט

את ניקיון הרחובות

ההסתדרות שוקלת להכריז על סכסוך עבודה בעקבות התנגדות ארגון העובדים של עיריית חיפה לתוכנית ראשת העיר עינת קליש רותם להעסקת חברות פרטיות, שיספקו שירותי ניקיון לרחובותיה של בירת הצפון. מתוכנית העבודה של אגף התפעול בעירייה לקראת תקציב 2020 עולה כי ייערך פיילוט של ניקיון הרחובות באמצעות קבלנים.

בתגובה לדברים נמסר מהוועד: "ארגון העובדים מתנגד מכל וכל להכנסת קבלני כוח אדם לעירייה, הן בתברואה והן בכל אחד מאגפי העירייה השונים, זאת אף אם הדבר לא יגרור אחריו פיטורי עובדים, כפי שצוין בכתבה. עמדתו של הארגון בעניין זה היא נחרצת – לא נאפשר כל הכנסה של חברות קבלן לאגפי העירייה השונים, וכל צעד או ניסיון לעשות זאת ייתקל בהתנגדות ברורה ונחרצת מצד ארגון העובדים".

עוד נמסר, כי "ארגון העובדים תמה מדוע מבקשת העירייה להכניס חברות חיצוניות לעבודה – הרי קבע בעבר יועץ ארגוני שהעסיקה הנהלת העיר הקודמת כי יש להוסיף תקני כוח אדם בתברואה לצורך ביצוע הניקיון באופן מיטבי. היינו מצפים מהנהלת עירייה שלא תנציח תנאים משפילים לעובדי קבלן למען בצע כסף ובריונות במקום לחזק את עובדיה הנאמנים". כמו כן, נמסר מהוועד כי "מתחילת כהונתה של ראש העיר (קליש רותם), ועד העובדים הושיט יד באינספור מקרים על מנת לעבוד בהרמוניה ובשיתוף פעולה. אך כל קריאה לעבודה משותפת נתקלה בהתעלמות מוחלטת מצד ההנהלה. אם זו לא תשאיר לנו ברירה, נפעיל את כל האמצעים העומדים לרשותנו".

לשכת חד"ש סבורה כי הצהרותיהם של ראש הממשלה נתניהו והשר לביטחון פנים ארדן, והבטחותיהם למאבק בפשע ובאלימות בחברה הערבית, אינן מספיקות. מה שנדרש הוא תוכנית ממשלתית רצינית שתתקיים בשיתוף עם נבחרי הציבור הערבי. הצהרות ממשלה אלו הן פרי המאבק הציבורי הרחב בשבועות האחרונים. חד"ש קוראת להמשיך ולמנף את המאבק הציבורי נגד פשע ואלימות ואת הגיוס ההמוני לפעילות שמובילה ועדת המעקב העליונה, ובמיוחד למאהל המחאה בקריית הממשלה בירושלים.

לשכת חד"ש מביעה הזדהות עם העצירה היבא אל-לבדי, העצורה מעצר מנהלי ושובתת רעב כמעט 40 יום, וכן עם העצירה חברת המועצה המחוקקת הפלסטינית ח'אלדה ג'ראר. לשכת חד"ש קוראת לשחרורן המידי ולסיום מדיניות המעצרים המנהליים, שהם כלי טרור המערער את בסיס הצדק.

נציגי המשותפת נפגשו עם יו"ר כחול-לבן

יו"ר כחול-לבן, ח"כ בני גנץ, נפגש בשבוע שעבר (31.10) עם יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש) ועם יו"ר הסיעה בכנסת, ח"כ אחמד טיבי (תע"ל). יצוין כי זו הפעם הראשונה בה הוזמנו נציגי המפלגות המרכיבות את הרשימה המשותפת לפגישות המו"מ הקואליציוני להרכבת הממשלה. בסיום הפגישה הוציאו שתי המפלגות הודעה משותפת: "הפגישה התקיימה באווירה טובה ועניינית, ונידונו בה הסוגיות השונות החשובות לחברה הערבית בדגש על הסוגיות האזרחיות. גנץ הבהיר כי טיפול בהן אינו תלוי בדבר". לכך הוסיף ח"כ עודה: "בפגישה הצבנו את הסוגיות שלנו. אנחנו מתחייבים לציבור שלנו שנציג את הסוגיות שלנו בזקופות קומה, באחריות, באחדות ובעבודה נאמנה למען יישום בפועל של ההבטחות. המצב מורכב, שכן גנץ מעדיף ממשלת "אחדות לאומית" עם הליכוד.

ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש – הרשימה המשותפת) מסר לאחר הישיבה: "אמנם מדובר בישיבה ראשונית ולא במו"מ בדומה לזה שמתקיים עם מפלגות אחרות, אך קיימת חשיבות בעצם קיום הישיבה לאחר כשני עשורים שלא הוזמנו נציגי חד"ש והנהגת הציבור הערבי לישיבה כזו... אנחנו מודעים למציאות הפוליטית כיום ואין לנו ציפיות גבוהות לגבי האפשרות של הקמת ממשלת מיעוט שנסמכת על תמיכתנו מבחוץ ותהיה עוד תלויה בליברמן, המסית הסדרתי נגדנו". ח"כ ג'בארין ציין כי "יחד עם זאת, חשוב לנו להציג את עמדותינו ואת הנושאים החשובים לנו בפני מי שכנראה יהיה בקרוב בשלטון. בנושאים אלה נמשיך להיאבק בכל מקרה, וכנראה מתוך האופוזיציה גם בימי הממשלה הבאה. אנחנו לא דורשים שום זכויות יתר במגע עם אלה. כל מה שאנו מעלים אלה זכויות אזרח וזכויות אדם שכיבודן מגיע לנו ללא קשר למו"מ הפוליטי. ביסוד הזכויות האלה עומדת זכותנו הבסיסית לזכויות שוות".

באותו יום נערכה פגישת צוותי מו"מ של הליכוד ושל כחול לבן, בה העלו נציגי הליכוד את הרעיון לשנות את חוק יסוד הממשלה כך שח"כ עודה לא יוכל לכהן כיו"ר האופוזיציה במקרה של ממשלת "אחדות לאומית" בין שתי המפלגות הגדולות. בליכוד טוענים כי "לא ניתן לתת לעודה תדרוכים ביטחוניים רגישים". עוד טרם הסתיים המו"מ מיהר ח"כ ד"ר שלמה קרעי (ליכוד) להגיש הצעת חוק שנועדה למנוע מח"כ עודה להיות יו"ר האופוזיציה.

חד"ש: צו השעה - הפלת נתניהו ולא שותפות עמו

לשכת החזית הדמוקרטית לשלום ושוויון (חד"ש) קיימה ישיבה ביום שישי שעבר (1.11) לדין בהתפתחויות הפוליטיות האחרונות, ובפרט במגעים להקמת ממשלה בראשות יו"ר "כחול לבן" בני גנץ.

לשכת חד"ש רואה בחיוב את הזמנתו של גנץ לרשימה המשותפת להתייעצויות, כביטוי לכך שנציגי הציבור הערבי והכוחות הדמוקרטים היהודיים הם כוח לגיטימי ומשפיע בזירה הפוליטית והפרלמנטרית. זאת לעומת מדיניות הדה-לגיטימציה והדמוניזציה שמובילים הימין ומנהיגו נתניהו.

בלשכת חד"ש מעריכים כי גנץ מעדיף להקים ממשלת "אחדות לאומית" עם הליכוד ונתניהו, בעוד שצו השעה הוא הפלת נתניהו ומדיניותו, לא שותפות וברית עמו. משמעות ממשלה עם הליכוד היא שמדיניותה בסוגיה הפלסטינית, ברמה האזורית וברמת הזכויות הלאומיות והקולקטיביות של הציבור הערבי, לא תהיה שונה מהותית ממדיניות נתניהו. לפיכך חד"ש אינה רואה אפשרות, בצל נתונים אלו, שהרשימה המשותפת תהיה חלק בממשלה כזו או תתמוך בה. הסיכוי שגנץ יאמץ אופציה של "ממשלת מיעוט" נראה קלוש. לשכת חד"ש דנה באפשרות לקדם סוגיות אזרחיות במגעים של הרשימה המשותפת עם "כחול לבן" – לרבות ביטול חוק קמניץ להריסת בתים, הכרה בכפרים לא מוכרים בנגב, גיבוש תוכנית ממשלתית כוללת למאבק בפשע ובאלימות בחברה הערבית ותוכנית לפיתוח כלכלי של היישובים הערביים. לשכת חד"ש מדגישה כי זכויות האזרחים הערבים נגזרות מ היותם בני המקום ואזרחי המדינה, ולא מעמדתם הפוליטית. לשכת חד"ש שבה והדגישה את חשיבות העמדה המאוחדת של הרשימה המשותפת והמחויבות של כל מרכיביה להסכמים שנחתמו, והזהירה מפני מדיניות "הפרד ומשול" וניסיונות לפצל את הרשימה. זאת במיוחד בשלב הבא, שבו ייתכנו הקמת ממשלה חדשה או סכב בחירות שלישי.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

בפריפריה הקפיטליסטית קם דור המוכן להיאבק בניאו-ליברליזם

זהו מרד; טרם התחוללה מהפכה

מאת אפרים דויד

התקוממויות למען צדק חברתי ודמוקרטיה פרצו בשנה

האחרונה בשורה ארוכה של מדינות: צ'ילה, לבנון, עיראק, האיטי (ר' ידיעה בעמוד זה), אקוודור, גואטמלה, הונדורס, פוארטו ריקו, הודו, קזחסטן, סודאן, מצרים, ירדן ואלג'יריה. ניתן לצרף לרשימה גם את רוסיה, צ'כיה והונג קונג, בהן העמקת הפערים החברתיים וקשיי החיים תחת משטר קפיטליסטי אכזרי במיוחד היו הרקע להפגנות שנמשכו שבועות, ובמקרה של הונג קונג - חודשים ארוכים; ואת צרפת, בה מזה כשנה מפגינים

"האפודים צהובים" נגד ממשלת מקרון הימנית – גם אם לאחרונה בעצימות פחותה. הם אף יצטרפו לשביתה הכללית ב-5 בדצמבר הקרוב.

גל המחאות העממיות הוא כה מרשים וכה נרחב, שאף "העיתונות הגדולה" נאלצת לדווח על היקפו ועל יעדיה. בניו יורק טיימס" (23.10) נדרשו לסוגיה שני פרשני העיתון הבכירים, דלקאן וולש ומקס פישר, שהסבירו לקוראי העיתון האמריקאי כי במרכז המחאות עומדות דרישות כלכליות "הקשורות בארנקם של האזרחים". ועל מנת להסביר מדוע יש מפגינים המוכנים להקריב את חייהם "למען הארנק", הם גייסו מומחה ביטחוני: עלי סופאן, בעליה של "קבוצת סופאן". וכך הסביר סופאן: "מדובר בחבר'ה צעירים. הם לא מוכנים להשלים עם האליטות הפוליטיות והכלכליות המושחתות בארצותיהם. הם רוצים שינוי". "קבוצת סופאן", אגב, היא חברה המספקת מודיעין ("שירותי ביטחון ומודיעין אסטרטגיים", על פי הגדרתה) לממשלות ולחברות רב-לאומיות.

אך לא צריך להיות "מומחה למודיעין אסטרטגי" כדי להבחין שמרבית המפגינים הם צעירות וצעירים - עובדים ומובטלים, סטודנטים ותלמידי תיכון. מדובר במרד דורי נגד הסדר החברתי והפוליטי הקיים. ברוח המקורות: "דור דור ודורשיו".

מהו המכנה המשותף בין ההפגנות בבגדאד לבין חסימת הכבישים ברחבי אקוודור? המחאות מתקיימות אמנם ביבשות ובתרבויות שונות, אך להן אויב משותף: המשטר הניאו-ליברלי.

הפירות הבאושים של הקפיטליזם הגלובלי, שהיו היסוד למחאות החברתיות בעולם (וגם בישראל) ב-2011, עומדים כעת ביתר שאת במרכז המחאה. לפני שמונה שנים, היו ההפגנות השלכה ישירה של פרוץ המשבר הקפיטליסטי ב-2008. אך בשנים שחלפו מאז גל המחאה הראשון, המשבר רק העמיק (בייחוד בפריפריה של העולם הקפיטליסטי) והרצון לשנות את השיטה התעצם.

אין בכך שום הפתעה. לאורך המאה ה-20 פרצו מהפכות בפריפריה ("החוליה החלשה בעידן האימפריאליסטי של הקפיטליזם" הגדיר זאת ו. אי. לנין). וככל שהמשבר הקפיטליסטי יוביל את מעמד בעלי ההון ואת ממשלותיהם למקסום רווחים באמצעות שחיתות והשתלטות על מנגנוני המדינה – כך יפרצו עוד ועוד מרידות והתקוממויות.

יחד עם זאת, ל"גל השני" של המרד נגד הניאו-ליברליזם מגבלות מסוימות – נכון לעכשיו. הראשונה היא אידיאולוגית: רבים מן המפגינים ממשיכים לשגות באשליה כי ניתן להיאבק בשחיתות ולנצח את הממשלות הבורגניות מבלי לשנות מן היסוד את המשטר הקפיטליסטי. שנית, כדי לנצח בפרויקט המהפכני (והמילה "מהפכה" מופיעה על

כרזותיהם של המפגינים מבגדאד ועד סנטיאגו) צריך הנהגה מהפכנית. אמנם ברוב המאבקים אכן משתתפים כוחות מהפכניים ואף קומוניסטיים – אך הם אינם המובילים.

ההנהגה במאבקים ספונטניים אלה אינה מאורגנת. לבסוף: המפגינים רוצים לנהל מאבק המוני, דמוקרטי ובדרכי שלום; אך האליטות אינן מוכנות לוותר בקלות והן מפעילות כוח רב (כולל שימוש בכוחות צבא). יתר על כן, הן מאיימות בפשיזציה ועושות שימוש בפילוג על רקע עדה, דת, אזור ואף גזע כאמצעי להחלשת המאבק.

האיטי: ההתקוממות

הנמשכת 16 חודשים

קשה למצוא לכך ולו רמז בעיתונות העולמית (ובוודאי בעיתונות העברית), אך לפני 16 חודשים (!) החל מאבק עממי בהאיטי נגד הנשיא הפרו-אמריקאי, בעל ההון ז'ובנל מואיז. האופוזיציה, האיגודים המקצועיים והתנועות החברתיות דורשים להדיחו, בין היתר בגלל מעשי שחיתות, והמונים יצאו להפגנות ברחבי המדינה.

האיטי שקועה זה שנים במחזורים של משברים פוליטיים וכלכליים, שהחריפו מאז נבחר לנשיאות לפני שנתיים מואיז הדוגל בעמדות ניאו-ליברליות. רבים מתושביה סבורים כי המשבר הנוכחי קשה יותר ממה שחוו אי פעם. כעת החיים הם קשים מנשוא במדינה הענייה ביותר בחצי הכדור המערבי.

השחיתות המשתוללת והתסיסה הפוליטית העממית, שהתעצמה בשבועות האחרונים, הובילו לעלייה חדה במחירים, להתפוררות השירותים הציבוריים ולתחושה הולכת וגוברת של חוסר ביטחון. 42 בני אדם נהרגו בהפגנות בשבועות האחרונים, רובם בידי שוטרים, כך לפי נתונים שפרסם האו"ם בסוף השבוע שעבר. עוד 86 בני אדם נפצעו, בעיקר מיירי, בהם תשעה עיתונאים.

התיכון, ולנטינה מירנדה (19), יו"ר התאחדות תלמידי התיכון הארצית. התלמידים במדינה הדרום אמריקאית מאורגנים היטב והצטרפו בהמוניהם להפגנות. מירנדה, מפעילי הנוער הקומוניסטי, זכתה ב"טיפול מיוחד" מצד כוחות הביטחון. הריאיון התקיים לאחר שחרורה מהכלא. "לנציגי ההסתדרות הרפואית נדרשו שלוש שעות של בדיקות רצופות כדי למפות את כל המכות והחתכים שנגרמו למירנדה. למרות זאת, בשיחה עמה היא לא מפסיקה לחייך ולומר 'אני לא מפחדת. מעצרים הם חלק מהפעילות הפוליטית שלי'". באוזנה ניכר חור שנפער בעקבות ירייה שנורתה לעברה. הפצע הזדהם במהלך שבוע המעצר אך רק עם שחרורה היא קיבלה טיפול רפואי.

מירנדה נעצרה בתוך דירה אליה פרצו שוטרים ללא צו חיפוש וללא צו מעצר. הם גררו את מירנדה כמאה מטר עד לתחנת המשטרה הקרובה. שכנים רבים צילמו את המעצר האלים והסרטון הפך ויראלי. מאות אלפים הפיצו את הסרטון באתרים שונים – לרבות באתר של רשת הפעילות הפמיניסטיות. לדברי הכתב, "היא לא נעצרה במקרה. מירנדה היא פעילה קומוניסטית ידועה, בתו של פעיל איגוד מקצועי קומוניסטי שפעל בתקופת הדיקטטורה של הגנרל פינשוה. היא החלה לפעול בקרב תלמידי תיכון לפני מספר שנים", נאמר בכתבה.

"גם צילמו איך שוטרים כיוונו לעבר ראשי קרן לייזר ולאחר מכן ירו. זה מה שמזעזע רבים: כוחות הביטחון יורים במפגינים – שהם תלמידי תיכון! תלמידים שכל פשעם הוא המאבק נגד העלאת מחירי התחבורה הציבורית", היא הסבירה.

אבל שר התחבורה התנצל על העלאת מחירי התחבורה הציבורית...

נכון, אבל רק שבועיים לאחר שהתחילו ההפגנות. הוא גם טען שאנחנו לא אמורים להצטרף למחאה, כי לתלמידים יש הנחה בתחבורה הציבורית. כאילו שמדובר בעניין פרטי שלנו. ומה עם ההורים שלנו? ומה עם האחים שלנו? יצאנו לתמוך במפגינים, ונמשיך לתמוך במפגינים גם לאחר שכולם כבר ישכחו שהמחאה החלה בגלל מחירי הנסיעה ברכבת התחתית ובאוטובוס. עכשיו אנו דורשים צדק חברתי לכל.

ואיך אתם חשים נוכח ההתעוררות העממית?

אנחנו שמחים. חרף הדיכוי והמכות, אנו שמחים. אין הגדרה אחרת. כל מי שאני פוגש בהפגנות או במחאות הוא שמח. זועם, אבל שמח.

אני מבין את השמחה, אבל הפכת מטרה ניידת של כוחות המשטרה.

כן, ולכן אני מוקפת חברות וחברים המנסים לשמור על ביטחוני והמצלמים כל התנכלות. רודפים אחרי בגלל שאני עומדת בראש ההתארגנות הארצית של התלמידים. סיפורי לך שלפני המעצר ובמהלך המחאות השוטרים ירו בי. למחרת, בעת הפגנה שהתארגנה בשכונה שלי, התיזו לעברי גז פלפל ושרפו לי את הגב העליון. בהתחלה לא הבנתי מה קורה, עד שהחברים המלווים אותי אמרו לי שמדובר ברדיפה שיטתית. אין שום מקריות בפגיעות, מחפשים אותי בכל מחאה ואף בולשים אחריי. המעצר שלי היה אלים במיוחד, בתוך בית של ידיד, וזה מה שהדליק את השכנים שצעקו ותיעדו הכל".

מירנדה שוחררה כעבור כמה ימים בזכות מחאותיהם של חברי פרלמנט קומוניסטים וחברים בסיעות אחרות. האלימות שהופעלה כלפיה לא קטעה את פעילותה. "להיפך, זה רק הוסיף עוד דלק לרצון שלי לפעול ולשנות", סיפרה לכתב.

ולנטינה מירנדה, יו"ר התאחדות תלמידי התיכון של צ'ילה (צילום: פאחינה 12)

מנהיגת התיכונים על אוקטובר הצ'יליאני

המחאות ההמוניות בצ'ילה כבר זכו בעיתונות המקומית בכינוי "מהפכת אוקטובר הצ'יליאנית". אמנם צ'ילה עדיין רחוקה מהמהפכה הסוציאליסטית שהתחוללה ברוסיה בהנהגתו של לנין ב-1917 (ר' מאמר בעמ' 5 בגיליון זה), אבל ההגמוניה של הבורגנות הגבוהה המקומית כבר ספגה פגיעה קשה.

נשיא צ'ילה הימני, סבסטיאן פיניירה, ביטל בשבוע שעבר את מצב החירום בכמה מחוזות. פיניירה הורה במקביל לכל שרי הקבינט להתפטר על רקע המחאה החברתית ההמונית המתמשכת נגד מדיניותו הניאו-ליברלית, ומסר שבכוונתו "לגבש שורת הטבות סוציאליות". הוא גם הודיע על הסרת העוצר שהוטל בסנטיאגו הבירה ובכמה ערים נוספות.

תגובותיו הפושרות של הנשיא לדרישות לצדק חברתי דרבנו שוב מאות אלפים לצאת לרחובות הערים ולדרוש את התפטרותו של פיניירה – דווקא לאחר נאומו.

לאחר הנאום הפגינו מאות אלפים בעיר ולפראיסו, בה שוכן הפרלמנט, כאשר אלפי חיילים עמדו מנגד. כמקובל בצ'ילה, את ההפגנה פיזרו בכוח יחידות מיוחדות של המשטרה שהסתערו על המפגינים. יצוין כי כמה מהחיילים סירבו לקחת חלק בדיכוי ונעצרו בידי מפקדיהם.

לפחות 25 בני אדם נהרגו עד כה במחאה. המרכז הצ'יליאני לזכויות אדם דיווח שמאז הכרזת מצב החירום במדינה נעצרו 3,162 מפגינים, ויותר מאלף נפצעו – רבים מהם מנשק חם. כמו כן, נרשמו הפרות קשות של זכויות אדם: עינויים של עצירים, מעשי אונס והטרדות מיניות של עצורות, מכות והתעללויות כלפי אלה שכל חפצם הוא צדק חברתי.

שליח העיתון הארגנטינאי "פאחינה 12", השוהה בצ'ילה מאז פרוץ המחאות, ראיין בשבוע שעבר את מנהיגת תלמידי

תערוכת צילומים בתל-אביב

52 שנות כיבוש

52 שוברי שתיקה

במשך כעשור ליווה הצלם קיקה קירשנבאום חיילים שמסרו עדות ל"שוברים שתיקה". קירשנבאום, צלם עיתונות נחשב העובד עבור גדולי העיתונים בעולם, צילם דיוקנאות של חיילים שהשתתפו ב"עופרת יצוקה" וב"צוק איתן", ב"שובו אחים" ובפשיטות לילות על בתי הפלסטינים בגדה, שוברי השתיקה עמדו לפני המצלמה שלו בפנים חשופות, ללא מעטה האנונימיות שנועד להגן עליהם. התוצאה היא סדרה של 52 צילומי דיוקן של חיילים לשעבר, ישראלים שנשלחו לתחזק את כיבוש השטחים הפלסטיניים, מלוויים ב-52 עדויות המתארות כיצד נראית שליטה זו. התערוכה שאצר גיורא לשם ובה 52 הדיוקנאות תפתח ביום חמישי, 14 בנובמבר, בשעה 19:30 ברחוב רבנו חננאל 5, תל-אביב יפו. התערוכה תוצג עד ה-5 בדצמבר. לקראת פתיחת התערוכה מסר מנכ"ל שוברים שתיקה,

אבנר גבריהו, "אם הייתם שואלים אותי לפני עשר שנים, לא הייתי מדמיין שאתרגש כל כך להזמין אנשים לתערוכה. אבל אני מתרגש. התערוכה של קיקה קירשנבאום מציגה אנשים שאני מכיר, שעבדתי או התנדבתי איתם וראיתם גדלים ומשתנים בעשור האחרון. היא מציגה גם אנשים שלא פגשתי, עדים שהסכימו להיחשף. וגם אני שם, צעיר בכמה שנים. לכל אחד צילום דיוקן וטקסט – הסיבה לעדותו." "תערוכה זו, עבורי, היא יותר מהפנים שמאחורי העדים של 'שוברים שתיקה'. היא הפנים של מי שראו מקרוב איך נראית השליטה שלנו בשטחים, ולא היו מוכנים לעבור על זה בשתיקה. חלקם אף שילמו על כך מחיר אישי וגאים לחשוף את עצמם ואת מה שעשו בשטחים, שוב ושוב", הדגיש גבריהו.

שני ספרים חדשים:

פרוזה פלסטינית בעברית

והטרדות מיניות באקדמיה

בשבועות הקרובים ייערכו שני אירועי השקה לספרים שראו אור לאחרונה, הפתוחים לקהל הרחב. ביום רביעי 13 בנובמבר בשעה 17:00 ייערך במכון ון ליר (ד'בוטינסקי 43, ירושלים) אירוע ההשקה של הספר "בלשון כרותה", שיצא בסדרה מפתוב. זה הקובץ המקיף והעשיר ביותר של פרוזה פלסטינית בעברית. הוא מאגד בתוכו 73 סיפורים שכתבו 57 יוצרים ויוצרות ערבים-פלסטינים אזרחי ישראל ותושבי עזה, הגדה המערבית והתפוצות. את הסיפורים תרגמו 36 מתרגמים, אשר עבדו בצוותי תרגום דו-לשוניים ודו-לאומיים, שהתכלית שלהם אינה דיוק לשוני או תחבירי אלא קיום דיאלוג כפעולה תרבותית ופוליטית בעולם. באירוע ישתתפו, בין היתר, ד"ר ראויה בורבארה, פידא ג'ריס, א.ב. יהושע, עאמר חליחל, פרופ' יהודה שנהב, רחל פרץ, שיח'ה חליוא, כפאח עבד אלחלים, ברוריה הורביץ, נביל טנוס וחנה עמית-כוכבי. ביום חמישי 21 בנובמבר בשעה 15:00 יושק במחלקה לעבודה סוציאלית של אוניברסיטת תל-אביב ספרה של פרופ' רחל ארהרד: "מי-טו באקדמיה בישראל?". בהשקה ישתתפו: ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש – הרשימה המשותפת), לשעבר יו"ר הוועדה למעמד האישה של הכנסת, יחד עם שורה ארוכה של אנשי אקדמיה: פרופ' אריאל פורת, פרופ' צבי טריגר, ד"ר יופי תירוש, ד"ר יעל מונק, פרופ' תמר הגר ומחברת הספר. במהלך האירוע ייערכו כמה דיונים על הטרדות מיניות באקדמיה, ועל ההקשרים החוקי, התרבותי והחברתי של הטרדות מיניות.

פסטיבל סרטי הנכבה

גם בגדה השמאלית

פסטיבל סרטי הנכבה השנתי יפתח ביום שישי ה-29 בנובמבר וייערך בסנימטק תל-אביב ובמועדון הגדה השמאלית. השנה הוא יכול להקרנה של "העוז לדמיין", אסופת סרטים קצרים של יוצרים ישראלים ופלסטינים העוסקים בזכות השיבה. נוסף לכך יוקרן "מחכים לפרג' אללה", סרט באורך 55 דקות של נידאל בדראני, המתרחש מאחורי הקלעים של הפקה פלסטינית של המחזה "מחכים לגודו", וכן "מכשול" של מייקל ראולי האמריקאי, סרט תיעודי על צעירים פלסטינים המתמחים בפארוק. בפנינת סרטי העבר, יוקרן "חרבת חזעה", העיבוד הטלוויזיוני של רם לוי לספרו של ס.זוהר, שבעת הפקתו ב-1978 עורר סערה ציבורית בישראל. במועדון הגדה השמאלית בתל אביב יוקרן "ואג'ב" של אן-מארי ג'אסיר, בכיכובם של מוחמד וסאלח בכרי כאב ובנו המנוכר היוצאים יחדיו למסע משותף. הסרט הוקרן לפני שנתיים בפסטיבלים של לוקרנו ולונדון וזכה לפרסים, וזו הזדמנות לראותו כאן. נוסף לכך, תתקיים בכנסיית הכפר איקרית הקרנה של טרילוגיית סרטים קצרים של האמנית והקולנוענית לריסה סנסור.

שבתת רעב נגד האלימות

בישיבת ועדת המעקב שהתכנסה השבוע בנגב, ציינו כי המשך המחאה מתבקש נוכח מקרי האלימות בשבוע האחרון: שני מעשי רצח בכפר קרע, רצח נוסף באבטין ורצח בטורעאן. זאת, בצד שורה ארוכה של תקריות ירי ואלימות בחודש האחרון. לפי הוועדה, מניין קורבנות האלימות בחברה הערבית מתחילת השנה עלה ל-79. בחודש אוקטובר בלבד נרצחו בחברה הערבית 13 בני אדם.

תאי הסטודנטים של חד"ש: מפגשים בכל הקמפוסים

תאי חד"ש באוניברסיטאות פתחו את שנת הלימודים וקיימו מפגשים פתוחים בקמפוסים השונים. באוניברסיטת תל אביב, באוניברסיטה העברית ובאוניברסיטת בן גוריון ערכו התאים פגישות בהשתתפות עשרות סטודנטים ערבים ויהודים. באוניברסיטת חיפה ייפגשו הסטודנטים של חד"ש ביום ראשון, 10 בנובמבר, בשעה 16:00 בבניין הראשי. למחרת, ביום שני, 11 בנובמבר, בשעה 19:00, תתקיים הפגישה הראשונה של תא הסטודנטים בטכניון. כמו כן ערכו הסטודנטים בחירות למזכירות התאים, במטרה להרכיב צוותי הנהגה חדשים שיוכלו את הפעילות בשנה הקרובה.

הנהגת הציבור הערבי קיימה השבוע (3-6.11) שבתת רעב בת שלושה ימים במחאה על אוזלת היד מצד המשטרה והממשלה בטיפול בפשיעה ובאלימות בחברה הערבית. ועדת המעקב העליונה לענייני הציבור הערבי ערכה מסבת עיתונאים במאהל המחאה שקם מול משרד ראש הממשלה. יו"ר הוועדה, ח"כ לשעבר מוחמד ברכה (חד"ש), אמר כי האחריות לפשיעה מוטלת על כתפי ראש הממשלה בנימין נתניהו. "אנחנו כאן כדי להטיל את האחריות לפשיעה המשתוללת ברחובותינו על ראש הממשלה והממשלה. הנשק מגיע מהצבא וחסינות הפרשנים מגיעה מהמשטרה", הדגיש. בשביתה השתתפו בין היתר יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש) וחברי הכנסת של חד"ש, עאידה תומא סלימאן, יוסף ג'בארין וג'אבר עסאקלה; יו"ר ועדת המעקב ברכה, יו"ר ועד ראשי הרשויות הערביות וראש מועצת עארה-ערעה, מודר יונס. בוועדת המעקב הבהירו כי בשביתה השתתפו יותר מ-30 אנשי ציבור ערבים, ובהם ח"כים, ראשי רשויות מקומיות ופעילים פוליטיים.

עם הקמת המאהל מסר ח"כ ג'בארין: "הקמנו הבוקר מאהל מחאה מול משרד ראש הממשלה ופתחנו בשביתה רעב בת שלושה ימים במחאה על האלימות והפשיעה הגואה בחברה הערבית ועל אוזלת ידן של המשטרה והממשלה. דרישותינו ברורות במאבקנו העממי והציבורי הזה. המאבק לא ייעצר עד שתקבל הממשלה החלטה אופרטיבית למיגור הפשיעה והאלימות בחברה הערבית ולהקצאת התקציבים והמשאבים הנדרשים בתחומי החינוך והרווחה".

מכון אמיל תומא ללימודים פלסטיניים וישראליים

בשיתוף משרד התרבות הפלסטיני
אירוע לציון 100 שנה להולדתו

של אמיל תומא

שבת, 16 בנובמבר, 18:00, הפרטים 3, חיפה

חד"ש - הפורום הארצי למאבק בתאונות העבודה

מפגש פעילים לגיבוש תוכנית בנושא

תאונות בענף הבניין

יום שישי, 8.11, 09:00, מועדון אחווה, בן גוריון 39, חיפה

שולחן עגול ביוזמת אקדמיה לשוויון
לרגל השקת ספרה של ד"ר ענת מטר

"על דלות המוסר"

יום רביעי, 6 בנובמבר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

התרדמה הגדולה - הווארד הוקס

1946, ארה"ב (אנגלית; כתוביות בעברית)

מוצ"ש, 9 בנובמבר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

"חמישי מהפכני" בחד"ש ירושלים

דין בנושא: **המטריאליזם ההיסטורי**

המרצה: **ח"כ עופר נסיף**

יום חמישי, 21 בנובמבר, 19:00, כורש 14